

Lade mig at anbefale dette Lovforslag til det hvide Thing.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 44 St.

Man gik endelig til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed.

(3die Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende Sp. 3069; Lovforslaget, som vedtaget sammesteds, findes i Tillæg C).

Sagen fattes under Forhandling.

Ogenbøll: Det foreliggende Forslag er jo nyt her i Landstinget. Det har flere Gange foreligget og været undergivet forskjellige Behandlinger i det andet Thing, men her have vi ikke tidligere haft Leilighed til at behandle dette Spørgsmaal eller noget af tilsvarende Bestaaffenhed. Man kan jo ikke sige Andet, end at det er en human Tante, der ligger til Grund for Lovforslaget, og at det ved en løselig Betragtning har noget Anbefalende for sig gennem Lovgivningsmagten at hjælpe paa de ægtefæbelige Forhold, hvor navnlig Mandens Opsørjel eller Stilling i Ægtefæbet ikke er, som den bør være. Men det gode Sindelag og den gode Mening, man kan have i saa Henseende er jo ikke nok; naar man vil give en Lov, er det Væsentligste og Vigtigste dette: hvorledes vil denne Lov virke, og hvorledes vil den kunne bruges i Praxis? Lovforslaget er jo ikke stort, det indeholder kun 7 Linier; men efterhaanden som man fordyber sig i Loven — man kan godt bruge dette Udtryk, thi den indeholder grumme Meget i de 7 Linier — opstaar der flere og flere Tvivl, næsten om hver Sætning, der findes i dette lille Lovforslag, og tilmed Tvivl, som jo mere man tænker over dem, blive desto vanskeligere at løse. Jeg skal først tillade mig et Dieblit at gjøre nogle Bemærkninger til de enkelte Udtryk i selve Lovforslaget. Lovforslaget gaar jo ud paa at fastsætte, at, „hvad gift Kvinde erhverver ved selvstændig Virksomhed“ osv., har hun alene Ret til at raade over. Naar

der nu staar: det, hun erhverver „ved selvstændig Virksomhed“, opstaar der jo strax, naar vi tale om Lovens praktiske Anvendelse, en Tvivl om, hvad det vil sige: „selvstændig Virksomhed“. Vil det sige en Virksomhed, hvori Manden ikke har fjerneste Led eller Del, eller er det en Virksomhed fra Konens Side, som gaar ud paa selvstændig at erhverve Noget til det fælles Ophold? Man vil, ved at betragte Forholdet praktisk, komme ind i forskjellige Vanskeligheder. Jeg vil tage det alleralmindeligste Tilfælde paa Landet, det er, hvor Manden og Konen gaa sammen paa Dagleie. Udøver Konen der en selvstændig Virksomhed, som er af den Bestaaffenhed, at hun kan holde sin Fortjeneste udenfor de fælles Byrder og fælles Forpligtelser og overlade dem til Manden? Det er jo tvivlsomt. Lad os tage et andet her mere nærliggende Exempel. Naar en Kone har en Kulle og bidrager til Familiens Fornødenheder ved at rulle for Folk, er det saa en selvstændig Virksomhed, naar f. Ex. Manden hjælper hende med at trække Kullen osv.? Man kunde nævne mange andre Exempler, men det vilde føre for vidt. Det er nu maasse den Slags Tvivl, hvorom man kan sige, at det kommer man nok ud over; men jeg vil bede vel erindret — og det gjælder om alle de Bemærkninger, jeg gjør her — at det, det her gjælder om, er dette: hvorledes bliver Forholdet, naar Sagen stilles paa Spidsen, naar Konen bringer den ind for Domstolene og Fogderne og siger: „Nu gjør jeg som Kvinde min Ret gjældende, vil De nu behage at afgjøre mellem os, Mand og Kone, hvad der er Mit og hvad er Mandens?“ Deri ligger en stor Vanskelighed. — Der er et andet vigtigt Punkt, som jeg ogsaa har set omtalt i det andet Thing: Kunne Gaver henføres under „selvstændig Virksomhed“? Ganske vist kan man ikke kalde det at modtage Gaver en selvstændig Virksomhed, men hvis man ikke kan det, vil det være unaturligt. Naar f. Ex. en Fader giver sin gifte Datter nogle Penge netop i den Hensigt, at de skulle være undbragne Mandens Raadighed, og at Konen alene skal kunne anvende og nytte dem, vil det saa være tilstrækkeligt, naar vi have denne Lov til at beskytte hende, at hun siger: „det er Penge, jeg har faaet af min Fader?“ Nei, thi der staar kun: „selvstændig Virksomhed“, men det at faae Penge forærende er ingen Virksomhed. — Dernæst staar der, at det skal være selvstændig Virksomhed, „som ikke grundes eller vedligeholdes væsentlig ved Mandens eller Fællesboets Midler“. Ja, men hvad forstaar man ved „grundes“? Naar, for at blive ved det Exempel, jeg nævnte før, en Familie anskaffer en Kulle, og saa Konen bruger den til selvstændig Virksomhed, kan man saa sige, at det er hendes Indtægt, eller er den selvstændige Virksomhed grundet ved Fællesboets Midler, fordi Kullen er kjøbt for dem? Dette kan man vanske-